

den højtærede Minister ved nok, at den Befolkning skal gøre mange Rejser til Hjørring, baade Forretnings- og Retsrejser. Dens Herredskontor er i Hjørring, og Hjørring er dens Forretningsby. Der sælges derfor et mægtigt Antal Billetter hver Dag til den Strækning. Men de skulle altsaa have en forøget Byrde. Jeg er sikker paa, at de Folk deroppe i selve Ministerens nærmeste Nabolag, med hvem han ellers staar paa en overordentlig god Fod, ikke ville vide ham Tak for, at han her kommer med et Forslag, der paafører dem disse Udgifter. Jeg har ikke anført dette Eksempel deroppe fra, fordi jeg tror, det er værre dér end andre Steder. Nej, det samme Forhold gør sig gældende overalt. Det bliver den jævne Befolkning, der skal bløde, og den skal bløde i sit Erhverv.

Men det er ikke alene de korte Rejser — Rejser som dem, jeg nævned —, der skulle belastes ved dette Forslags Ophøjelse til Lov. De mellemlange og de længste Rejser skulle ogsaa tages alvorligt med. Men hvem er det saa, det kommer til at gaa ud over? Ja, den højtærede Finansminister fortalte i sin udmærkede Tale hin 14. November 1895, hvem disse Mennesker ere. Efter at have omtalt Dobbeltbilletterne, som den Gang bleve afskaffede, siger han: „men en stor Del af disse Rejser“ — det vil altsaa sige Rejser paa Returbillet — „ere dog saadanne, som kunne undværes, hvorimod de længere Rejser, hvor der ikke er nogen Retur indenfor den Tidsgrænse, som er fastsat for at faa Dobbeltbillet-Rabat, saa godt som altid udføres, fordi der er Grund dertil, f. Eks. paa Grund af Forandring i Livsforhold og Livsstilling, af Arbejdere, som komme andre Steder hen for at søge Arbejde, af unge Mennesker, der rejse langvejs hen fra Hjemmet for at søge Uddannelse, af værnepligtige, som ere indkaldte til Militærtjeneste o. s. v., eller af mange andre Grunde, hvor tvingende Livsforhold nødvendiggøre den lange Rejse“. Naar undtages de værnepligtige, passe Finansministerens Ord fra den Gang nøjagtigt den Dag i Dag. Det er Arbejdere og andre, der af tvingende Grunde nødes til at rejse, som man nu vil bebyrde med forøgede Udgifter. Jeg forstaaer ikke, at den højtærede Finansminister og den højtærede Trafikminister ville være med hertil. Den højtærede Finansminister havde den Gang ikke andet at indvende mod den Takstordning, vi da fik, end at Rejserne over de korte Afstande vare for dyre endnu, han havde ikke kunnet faa Nedsættelse nok. Og den

højtærede Trafikminister havde det ganske paa samme Maade. Jeg husker, hvorledes det gik, da Rigsdagsmændene kom hjem, efter at den Lov var vedtagen, og den højtærede Trafikminister ogsaa kom hjem til sine Vælgere og holdt Møder rundt omkring i sin Kreds. Jeg havde den Glæde den Gang politisk at være ganske enig med den højtærede Minister — jeg beklager, jeg ikke er det længere —, og jeg fulgte ham meget nøje, saa jeg husker godt, hvad han sagde ved den Lejlighed, og det kan for øvrigt konstateres gennem Referater i Bladene fra den Tid. Han fortalte den Gang, at det, man havde opnaaet af Lovgivning i den Samling, var ikke saa saare meget, men der var dog enkelte af de gennemførte Ting, som han var glad over at kunne meddele sine Vælgere. Den ene Ting var, at til Trods for at der skulde bygges Kaserner, havde de faaet Militærudgifterne sat et Par hundrede Tusinde Kroner ned, og det var ikke saa rent galt med disse Kaserner, for de vare dog til Gavn for det indkaldte Mandskab, der ellers skulde bo i nogle elendige Rønner. Men desuden havde de faaet vedtaget en Takstlov, og ganske vist medførte den ikke saa store Nedsættelser for de korte Afstande, som den daværende Folketingsmand for Vraa Kredsen (Th. Larsen) kunde ønske, men Fremgang var der, og navnlig for de mellemlange og lange Rejser havde de naaet en klækkelig Nedgang, hvilket var til stor Gavn for Befolkningen. Og Befolkningen deroppe var meget glad for det. Man fandt, det var god Politik, der var ført. Den højtærede Trafikminister sluttede saa sin Tale med at sige: Ja, De ville altsaa se, at det, vi have opnaaet, var just ikke alt det, vi vilde. Vi have opnaaet Nedgang i Militærudgifterne, men ikke saa meget, som vi ønske, vi have faaet Nedgang paa Jernbanetaksterne, men heller ikke saa meget, som vi ønskede, men der er dog her angivet den Vej, som Venstre vil gaa i Fremtiden. Og saa jubledes man. Nu viser det sig, hvad Ordene den Gang betød. Vi have siden da faaet Takstforhøjelse et Par Gange, bl. a. bestaaende i Tillæggsbetaling for at køre med Hurtigtog. Jeg skal ikke sige saa meget derimod, navnlig naar det er ordnet som i dette Øjeblik. Men ogsaa her vil man foretage Forandringer og ikke Forandringer til det bedre. Disse Hurtigtogsbilletter have den Ejendommelighed, at f. Eks. — saa vidt jeg da kan se — en Hurtigtogsbillet for Strækningen mellem Langaa og Randers vil komme til at koste det samme som for Strækningen mellem Frederikshavn og